

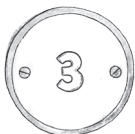
BINE AȚI VENIT LA
**HOTELUL
N-AVEȚI**
ce vede*a* **AICI**

**NU TOATE
DOAMNELE ÎN
VÂRSTĂ SUNT
AMABILE**

**HOTELUL
N-AVEȚI CE
VEDEĂ AICI**

**BUNICA
REGURGITA**

**UN FULGER
ÎN ÎNTUNERIC**

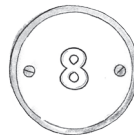
REPEDE!!!

LUCARNA

SFÂRTEFALCĂ

**AȚI REUȘIT
SĂ AJUNGEȚI
PÂNĂ AICI!**

**DIMINEAȚA ZILEI
URMĂTOARE**

**O PETRECERE
PRINCIARĂ**

**SOSESC
SPIRIDUȘII**

PARADA

**PRINTUL
GROĞPUAH**

**O DURERE
REGALĂ ÎN
PARTEA
DREAPTĂ**

BINE AȚI VENIT LA
**HOTELUL
N-AVEȚI**
cc *velea* AICI

PSSST!

**DIN RĂU
ÎN MAI RĂU**

**UN PRINT
SCĂPAT DE SUB
CONTROL**

PLAJA

**INTRIGA IA
AMPLOARE**

UUUMMMFFF!

**OASELE DIN
CUFĂR**

**BLESTEMUL
DANTURII
DE DIAMANT**

PE EI!

**UNDE ESTE
GROGPUAH?**

CARNIVORIZAT

**CIUDAT ESTE
NOUL NORMAL**

Simțiți nevoia să vă relaxați sau să găsiți un loc în care să scăpați de plicticoasa rutină zilnică a băntuirii bârlogurilor și a podurilor? Atunci **Hotelul N-aveți ce vede aici** este ceea ce căutați. Ne mândrim cu faptul că suntem cea mai secretă destinație de vacanță a creaturilor magice de pe tot cuprinsul Angliei.

Fie că doriți să vă muiati solzii în piscina noastră, să degustați minunatele delicatose pregătite de Nancy, păianjeno-chef-a noastră *extraordinaire* (porcupateurile ei muiate în gem de măruntaie sunt absolut mortale), să citiți vreun blestem în bibliotecă sau doar să vă răcoriți bățăturicile în baia noastră pe cât de luxoasă, pe atât de noroioasă – vă garantăm că avem aici de toate pentru toți.

Pentru a vă confirma sejurul, vă rugăm să completați formularul atașat.

Hotelul N-aveți ce vede aici, am fi

NU TOATE DOAMNELE ÎN VÂRSTĂ SUNT AMABILE

Haideți să vorbim despre *bunici*...

În cărțile de povești, bunicile sau bunicuțele sunt niște gălușcuțe amuzante, *dulci* și *scunde*, care vă oferă bani de buzunar atunci când mama și tata nu bagă de seamă și care, din când în când, trebuie salvate din fălcile lupului cel mare și rău.

DAR... aceasta nu este o carte de povești. Aceasta este o carte despre viața reală/pe-bune, iar *bunica mea* nu seamănă defel cu cele din povești. Bunica mea l-ar băga în sperieți pe lupul cel mare și rău. L-ar bate până l-ar face carne tocată. L-ar înfuleca dintr-o înghițitură, l-ar mesteca îmbăloșată, după care ar râgâi scuipându-i oasele – toate acestea înainte de micul dejun.

Ăăă... poate ar fi mai bine să vă spun...

Bunica mea este un **TROL**.

Unul dat nabii.

HOTELUL N-AVEȚI CE VEDEA AICI

Uf! Acum că v-am spus adevărul despre bunica mea, ceea ce urmează să vă descriu n-o să mai pară o aiureală.

Apropo, numele meu este Frankie... Frankie Banister. Salut!

Știu că v-ați și imaginat despre mine că sunt „buba la cap,, sau nebun sadea – cum adică bunica mea este un trol?! Stați așa că abia suntem la început: voi continuați să citiți, iar eu voi avea grijă să vă explic totul de-a fir a păr, promit. Veți începe să mă credeți imediat... bunica mea chiar este un trol mare, greoi și împuțit – și nimic din ceea ce vă voi spune nu va fi o minciună.

Continuați să citiți, doar câteva pagini...

Gata?

Să pornim la drum...

BUNICA MEA TROL

Cu circa o sută de ani în urmă, pe vremea când oamenii purtau joben și totul era alb-negru, Abraham Banister, stră-stră-străbunicul meu, s-a dus să-și facă obișnuita lui plimbare de dimineață pe plajă când – *BUM!* – ceva a schimbat cursul istoriei familiei noastre **PENTRU TOTDEAUNA**.

Chiar la capătul plajei, aproape de stânci, stră-bunul meu a zărit ceva ciudat. Ceva **FOARTE** ciudat și **FOARTE** mare.

Din spusele tatălui meu, bătrânul Abraham era un mare colecționar de plante și de animale rare. Obișnuia să bată lumea în lung și-n lat căutând tot felul de lucruri ciudate, exotice... prin urmare, ceea ce a văzut el în dimineața aceea alb-neagră trebuie să-i fi făcut mustața lui răsucită să-i zvâcnească mai tare ca **NICIODATĂ**.

Abe tocmai zărise un trol de sex feminin (o troliață) care își spăla rufele la gura unei uriașe conducte de deversare, îngânând ca pentru sine un cântecel.

Ați ghicit: troliața aceea era stră-stră-străbunica mea, Regurgita Glump și, înainte ca cineva să poată striga „**NU! AȘTEAPTĂ, ABE! E URÂTĂ CU SPUME!**”, cei doi s-au îndrăgostit până peste urechi unul de celălalt, au fugit în lume și s-au căsătorit așa cum se cuvine, într-o urduroasă ceremonie trolească, în canalul care străbate bulevardul principal din Brighton.

NU INTRATI ÎN PANICĂ!

Restul poveștii nu este nici scârbos, nici siropos – vă jur.

Derulăm pe repede-înainte următoarea sută de ani – și iată-mă pe mine: Frankie Banister, cea mai nouă „achiziție,” a familiei. Vă puteți, cred, imagina cât de aiurit trebuie să fie arborele nostru genealogic. Este compus din troluri, oameni și harpii, cu un asortiment ocazional de vrăjitoare și nimfe-de-baltă. De exemplu, unchiul meu, Stoger, este un pitic-de-mlaștină!

Tatăl meu, Bargeous, este ceea ce numim îndeobște o corcitură, în vreme ce mama, Rani, este sută la sută om, ceea ce (îmi imaginez) face din mine o semi-corcitură. Tot ce știu este că sunt, pe a treizeci și șasea parte, trol.

Poate că la o primă vedere nici nu v-ați da seama că nu sunt sută la sută om. Părul îmi este mereu încâlcit, așa că în cea mai mare parte a timpului îmi ascunde urechile ascuțite.

Prin urmare, singurul lucru care mă dă cu adevărat de gol este culoarea ochilor. Asemenea tatei și strămoșilor noștri, coborând pe arborele genealogic până la bunica Regurgita, și ochii mei sunt roșcați asemenea unor monede strălucitoare din cupru, de un penny. Acesta este primul semn că ai ceva sânge de trol.

În fine... acum aș dori să vă povestesc tot ce se poate povesti despre locul în care trăiesc.

La o sută de ani după ce stră-stră-străbunicii mei l-au construit, familia mea încă locuiește în **Hotelul N-aveți ce vedeți aici**. Acesta este considerat a fi cea mai bună destinație secretă de vacanță pentru creaturile magice de pe tot cuprinsul Angliei. Nu v-ați fi așteptat la așa ceva, așa-i?

Bietul bunic Abraham a dat ortul popii cu mulți ani în urmă, înainte ca eu să mă fi născut, însă bunica Regurgita încă se mai află printre noi. Trolii trăiesc cu sute de ani mai mult decât oamenii.

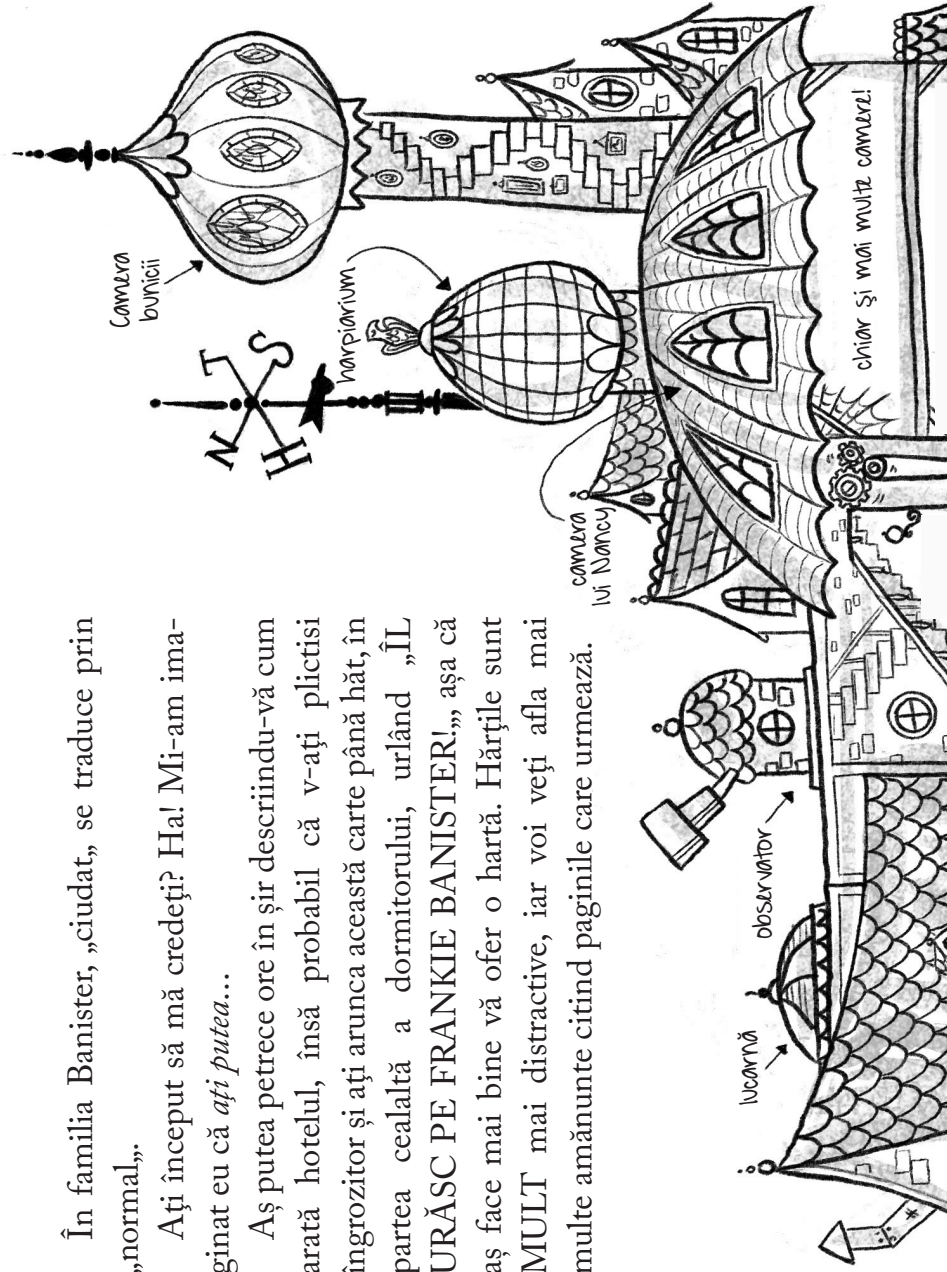
Bunica se consideră a fi directoarea hotelului, însă abia dacă mai coboară din pat – așa că eu, mama și tata suntem cei care pun de fapt osul la treabă. În fiecare zi mișunăm asemenea unor mașinuțe de bălci, făcând tot posibilul ca toate aceste creaturi magice cazate la noi să nu ne facă hotelul praf.

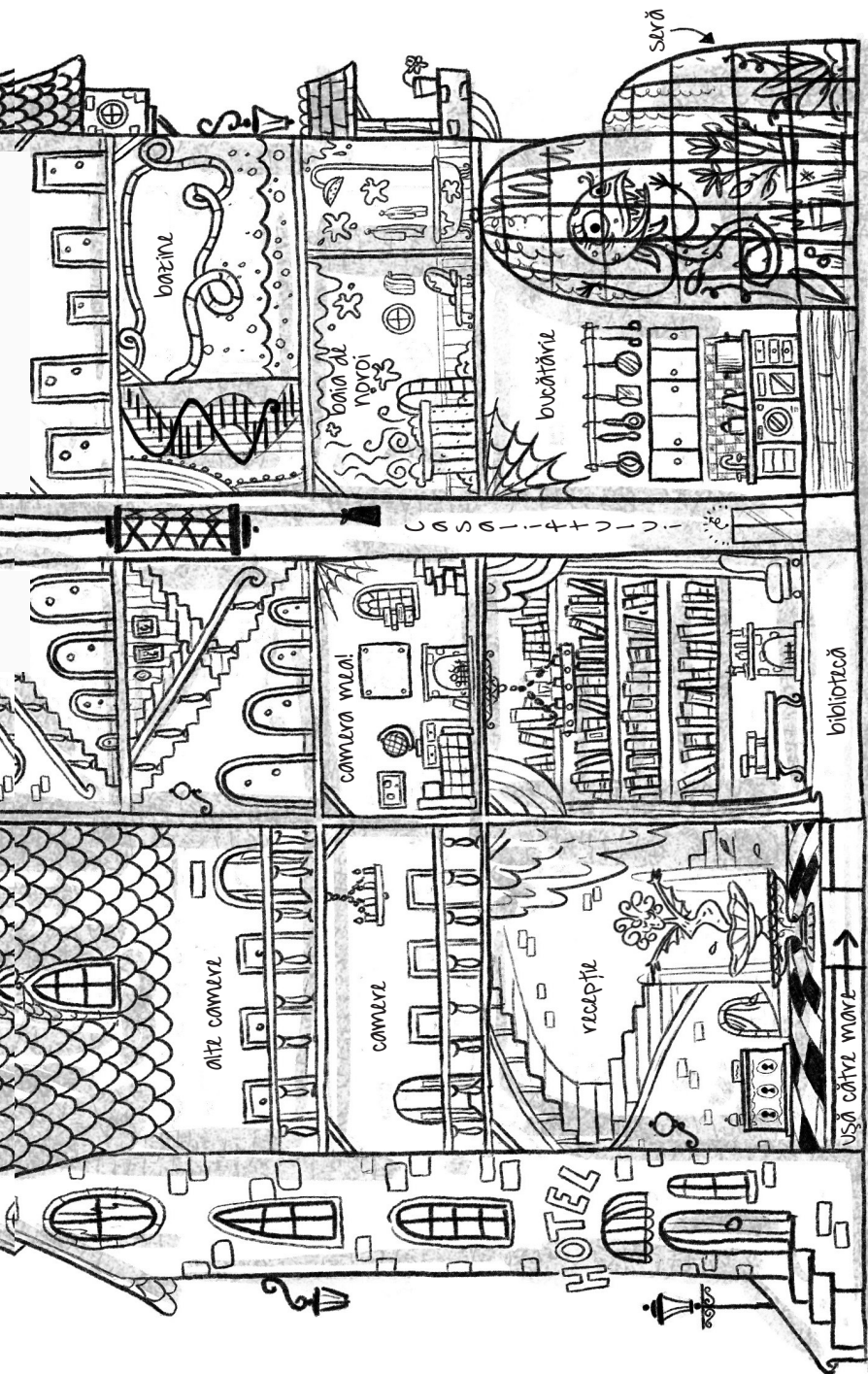

În familia Banister, „ciudad”, se traduce prin „normal”.

Ați început să mă credeți? Ha! Mi-am imaginat eu că ați putea...

Aș putea petrece ore în șir descriindu-vă cum arată hotelul, însă probabil că v-ați plictisi îngrozitor și ați arunca această carte până hăt, în partea cealaltă a dormitorului, urlând „ÎL URĂSC PE FRANKIE BANISTER!”, așa că aș face mai bine vă ofer o hartă. Hărțile sunt **MULT** mai distractive, iar voi veți afla mai multe amănunte citind paginile care urmează.

băi

cameră de baie

bucătărie

seră

cameră mare

bibliotecă

altă cameră

cameră

recepție

ușă către mare

HOTEL

Știu la ce vă gândiți...

Cum poate hotelul acesta să fie un secret de vreme ce este atât de **MASIV**? Orice neghiob și-ar da seama că ceva nu este în regulă de cum ar trece pe lângă el. Iată unde intervine puțină **magie trolească**... Pentru că, vedeți voi, fațada hotelului arată exact așa cum v-ați fi așteptat să arate o facilitate de cazare situată pe malul mării – și aceasta este singura parte pe care o pot observa oamenii. Prin urmare, nimeni nu bănuiește absolut nimic! Restul hotelului a fost vrăjit de bunica Regurgita și este complet invizibil.

Singurele momente în care cineva s-ar putea prinde că la capătul plajei din Brighton s-ar afla un hotel uriaș, magic, sunt cele în care câte un pescăruș se izbește în zbor de unul dintre turnurile invizibile ale acestuia. Aceste incidente sunt destul de amuzante. Dacă cineva s-ar uita cu atenție, ar putea zări un pescăruș plutind dinspre oraș, îndreptându-se către mare și **BUFI!** Deodată, biata pasăre se oprește din zbor, după care începe să se vaite, fâlfâind din aripi într-un nor de pene, arătând mai nedumerită decât un tiranozaur purtând pampoane și un tutu.

Până acum, nimeni nu a fost suficient de atent ca să devină martorul unei asemenea scene.

Oamenii care se perindă pe plajă sunt prea ocupați să-și cumpere înghețată sau să se împoaște

cu apă ca să bage în seamă niște pescăruși surprinși. Iată cum a reușit hotelul nostru să rămână ascuns încă din ziua în care Abe și Regurgita i-au deschis porțile, cu atâția ani în urmă.

De asemenea, folosim o serie de trucuri bine ticluite cu ajutorul cărora îi ținem la distanță pe turiștii care ne-ar putea călca pragul din greșeală. În primul rând, partea vizibilă a hotelului este dinadins menținută într-o stare deplorabilă. Ferestrele fațadei nu sunt NICIODATĂ spălate, iar exteriorul nu a mai văzut un strat nou de vopsea din ziua inaugurării.

Apoi, pe treptele de la intrare există o magie care face ca persoanele nonmagice care pășesc pe ele să simtă în nări mirosul pe care acestea îl urăsc cel mai mult. O idee strălucită! Să ne imaginăm că, pentru voi, cel mai respingător miros din lume este cel de caca de câine. Dacă ați atinge pragul hotelului fie și numai cu vârful degetului mic de la picior, nările voastre s-ar umple instantaneu cu cea mai grețoasă variantă a acestui miros. Ha! Oamenii întotdeauna se gândesc de două ori înainte să apese pe butonul soneriei.

Și dacă aceasta nu ar fi fost îndeajuns, mama și tata mai au o metodă de alungat turiștii: se prefac că ar fi niște oaspeți nemulțumiți ai hotelului. O dată pe săptămână cheamă presa și încep să se plângă de

mizeria și dezordinea care domnește în camere sau de cât de dezgustătoare este mâncarea, după care scriu recenzii devastatoare pe internet.

Tata este tare mândru de categoria „ZERO STELE”, în care aceste recenzii au plasat hotelul nostru – așa că le-a înrămat și le-a atârnat pe peretele recepției.

Așa că... iată-ne ajunși la pagina optsprezece. Dacă ați citit până aici, pesemne că ați ajuns să mă credeți. Probabil vă imaginați că a fi un copil cu trăsături de om, care trăiește într-un hotel invizibil

plin de creaturi magice, trebuie să fie ceva FANTASTIC.

Cred că înțeleg ce vă determină să gândiți în felul acesta. Lucrurile o pot lua complet razna pe aici, ceea ce este amuzant, însă să nu credeți că ar fi vorba NUMAI de dorințe îndeplinite de zâne, coroane bătute cu nestemate și alte chestii de genul acesta.

Să nu mă înțelegeți greșit: iubesc acest cămin trăsnit și faptul că am puțin sânge de trol în mine este destul de cool, însă este foarte ușor să uit de toate acestea atunci când o ajut pe mama să curețe după domnul Vernon, Demonul Împuțit, care a venit să-și petreacă un weekend la noi.

În fine... am început să cam bat câmpii. Povestea CU ADEVĂRAT incitantă a început în noaptea în care a avut loc acea furtună URIAȘĂ.

Tocmai urcam cele trei sute nouăzeci și nouă de trepte care duc către dormitorul din turn al bunicii Regurgita, fără să știu că în hotel lucrurile tocmai aveau să ia o întorsătură cât se poate de interesantă...